

Sygn. akt I Ns 11/15

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2015 roku

Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Rafał Kucharzyk

Protokolant: stażysta Aneta Rzepka

po rozpoznaniu w dniu 20 maja 2015 roku w Suchej Beskidzkiej na rozprawie

sprawy z wniosku L. P.

przy uczestnictwie S. M. (1), M. M. (1), D. C., S. P., J. P., C. G., S. G., D. K. (1), A. B. (1) i K. M. (1)

o zasiedzenie

postanawia:

1. oddalić wniosek;
2. zasądzić od wnioskodawczyni L. P. na rzecz uczestniczki S. M. (1) kwotę 617 zł (sześćset siedemnaście złotych) tytułem kosztów postępowania;
3. kosztami postępowania, których nie miały obowiązku uiścić strony zwolnione od kosztów sądowych, obciążyć Skarb Państwa.

Z/

1. odn. post.
2. zakr. nr spr.
3. kal. 21 dni

20/05/2015

Sygn. akt I Ns 11/15

UZASADNIENIE

postanowienia z dnia 20 maja 2015 roku

Wnioskodawczyni L. P. w ostatecznie sprecyzowanym żądaniu wniosku (pismo z daty wpływu do Sądu 09.03.2011 r., k. 2 i pismo z dnia k. 381) wniosła o zasiedzenie z dniem 04.11.2001 r. na prawach wspólności majątkowej małżeńskiej przez L. P. oraz jej męża S. P. działek ewidencyjnych nr (...) o pow. 0,3908 ha położonych w N. oraz zasądzenie kosztów postępowania.

W uzasadnieniu podała, iż przedmiotowe działki wpisane na rzecz S. M. (1) jako władającej były w samoistnym posiadaniu jej i jej męża od 1959 roku do 20.01.2006 r., tj. do chwili śmierci S. P. (jej męża). Wpłacili oni S. i W. M. kwotę 2.500 zł tytułem „spłaty rodzinnej” - jak zostało to określone w oświadczeniu z dnia 11.03.1959 r. Po śmierci S. P. wymienione działki pozostają wyłącznie w jej samoistnym posiadaniu. Małżonkowie zostali uwłaszczeni aktem własności ziemi Nr(...) i od 1960 roku byli w samoistnym posiadaniu działki/działek objętej wymienionym

dokumentem, a w 1963 roku wystąpili o plan budowy domu mieszkalnego wraz z zabudowaniem gospodarczymi. Dokumenty w postaci wspomnianego AWZ jak i planu budowy domu świadczą o tym, że matka wnioskodawczyni K. B. nie pracowała w gospodarstwie rolnym ze względu na podeszły wiek i była osobą schorowaną i nie decydowała w sprawach gospodarczych. Nie była ona zatem ich jak również działek objętych wnioskiem posiadaczem samoistnym. Tym samym objęte wnioskiem o zasiedzenie działki były w samoistnym posiadaniu jej (wnioskodawczyni) i do 20.01.2006 r. jej męża już od roku 1959, kiedy to były nieprzerwanie przez nią i jej męża użytkowane i uprawiane rolniczo.

Uczestniczka S. M. (1) wniosła o oddalenie wniosku o zasiedzenie (pismo z dnia 04.07.2013 r., k. 396).

Uczestnicy D. C., J. P. i M. M. (1) (pisma z dnia 29.07.2013 r., k. 417-422) poprali wniosek o zasiedzenie.

Postanowieniem z dnia 25 maja 2012 r. Sąd Rejonowy w Suchej Beskidzkiej wezwał niewskazanych przez wnioskodawcę zainteresowanych do udziału w sprawie w charakterze uczestników postępowania poprzez ogłoszenie dokonane w piśmie poczytnym na całym obszarze Państwa, a także wywieszenie w budynku tutejszego Sądu oraz w budynku Urzędu Gminy w J. przez okres 3 miesięcy (k. 272).

Postanowieniem wydanym na rozprawie w dniu 23.07.2014 r. (k. 497) Sąd wezwał zainteresowanych D. K. (1), A. B. (2) i K. M. (1) do udziału w sprawie w charakterze uczestników postępowania na podstawie art. 510 K. p. c.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Przedmiotem zasiedzenia były cztery działki ewidencyjne o numerach: (...), (...), (...) oraz (...) położone w woj. (...), powiat S. w miejscowości N.. Działka ewidencyjna o numerze (...) potocznie nazywana jest Na (...) lub U (...), w terenie znajduje się ok. 150 m od drogi. Działka nr (...) potocznie nazywana jest (...) lub (...). Działka nr (...) nazywana jest potocznie U (...), natomiast działka nr (...) Na (...) lub Na (...), ewentualnie „dział u T.”.

Dowód: wykaz zmian wraz z wyrysem z mapy ewidencyjnej z dnia 07.07.1969 r., k. 8; protokół oględzin z dnia 28.10.2011 r., k. 92, 94; zdjęcie z geoportal.pl, k. 89-91; opinia biegłego w zakresie geodezji i kartografii K. M. (2) z dnia 14.05.2012 r., k. 210 wraz z mapą do uwłaszczenia, k. 213, zeznania świadka D. K. (2), k. 369/2.

S. M. (1), pracując i mieszkając w K., nie zajmowała się przedmiotowymi działkami. Gospodarowała na nich faktycznie jej siostra L. P.. Siostry umówiły się ustnie, iż skoro uczestniczka S. M. (1) z tytułu ich dzierżawy nie pobierała czynszu za użytkowanie, to wnioskodawczyni opłacała całość podatków od nieruchomości. Wnioskodawczyni nie była samoistnym posiadaczem przedmiotowych działek. Użytkowała je jedynie, tak jak i inne działki o powierzchni ok. 2 ha.

Dowód: protokół oględzin z dnia 28.10.2011 r., k. 92, 94; zeznania wnioskodawczyni, k. 474; zeznania uczestniczki S. M., k. 475/2; zeznania uczestników: J. P., k. 475; M. M. (1), k. 475; D. C., k. 475/2.

Wnioskodawczyni L. P. po zawarciu związku małżeńskiego wspólnie ze swoim mężem S. P. oraz z matką, a w późniejszym czasie także ze swoimi dziećmi, użytkowała działki objęte niniejszym postępowaniem. Od czasu, gdy jej matka nie była zdolna do pracy, czyniła to z mężem samodzielnie. Na tych działkach sadzili ziemniaki, warzywa, kapustę, oziminę i pszenicę, wypasali bydło, kosili trawę. Obecnie nie gospodarują na nich od około 5 lat.

Dowód: zeznania świadków: J. M., k. 32/2; D. K. (2), k. 369/2, k. 453/2; J. Ż., k. 370, k. 452/2; S. M. (2), k. 370/2, k. 452/2; E. B., k. 371, k. 453/2; A. K., k. 371/2; G. G., k. 371/2; M. K., k. 370/2; k. 453; oświadczenie J. P. z dnia 18.05.2011 r., k. 45; oświadczenie S. P. z dnia 17.05.2011 r., k. 46; oświadczenie D. C. z dnia 17.05.2011 r., k. 47; oświadczenie M. M. (1) z dnia 18.05.2011 r., k. 48; oświadczenie S. G. z dnia 17.05.2011 r., k. 49; oświadczenie C. G. z dnia 17.05.2011 r., k. 50; zeznania wnioskodawczyni, k. 474/2; uczestników: J. P., k. 475; M. M. (1), k. 475; D. C., k. 475/2.

W operacji ewidencji gruntów nr 50 wsi N. obejmujących działki będące przedmiotem postępowania jako władająca wpisana jest S. M. (1). Właściciel nie został ustalony i brak jest adnotacji o uwłaszczeniu aktem własności ziemi.

Dowód: wykaz zmian wraz z wrysem z mapy ewidencyjnej z dnia 07.07.1969 r., k. 8; poświadczenie Lwh (...), k. 8; poświadczenie Lwh (...), k. 8; zaświadczenie Starostwa Powiatowego w S. z dnia 27 kwietnia 2011 r., k. 31.

Uczestniczka S. M. (1) związek małżeński z W. M. zawarła w dniu 08.08.1957 r. w C.. W. M. zmarł dnia 05.03.2005 r. w K..

Dowód: odpis skrócony aktu małżeństwa z dnia 04.08.2014 r., Nr (...) /c, k. 500; odpis skrócony aktu zgonu z dnia 01.08.2014 r., Nr (...), k. 501.

W dniu 11.03.1959 r. W. i S. M. (1) otrzymali od S. i L. P. kwotę 2.500 zł tytułem zaliczki na spłatę rodzinną. Wnioskodawczyni dokonała przedpłaty na rzecz S. M. jako "spłatę z domu" rozumianą w ten sposób, iż stanowiła ona rekompensatę dla uczestniczki S. M. (1) za to, że wyprowadziła się z domu rodzinnego. Umowę w tym zakresie spisywał Przewodniczący Gminy P. R.. Umowę podpisali pani M., Pani P. z mężem i świadkowie.

Dowód: częściowo zeznania świadków D. K. (2), k. 369/2 i S. M. (2), k. 370/2; oświadczenie z dnia 11.03.1959 r., k. 8; częściowo zeznania wnioskodawczyni, k. 474; zeznania uczestniczki S. M. (1), k. 475/2.

W roku 1970 matka wnioskodawczyni sprzedała dom w którym wcześniej mieszkali z córką L. i jej rodziną, lecz nadal posiadała gospodarstwo rolne, na którym nadal w miarę możliwości pracowała wraz z córką L. i jej mężem.

Dowód: zeznania świadka G. G., k. 371/2.

Na podstawie aktu własności ziemi nr 862/76 z dnia 20.11.1976 r. S. P. oraz jego żona L. P. stali się z mocy samego prawa właścicielami nieruchomości oznaczonych w ewidencji gruntów: pgr. (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...), (...) oraz (...) o pow. 0,9876 ha położonych w N. wraz z zabudowaniami, w całości.

Dowód: AWZ Nr (...) z dnia 20.11.1976 r., k. 389.

S. P., mąż wnioskodawczyni L. P. (nazwisko rodowe B.), zmarł w dniu 20.01.2006 r. w S..

Dowód: odpis skrócony aktu zgonu Nr (...) z dnia 04.01.2011 r., k. 6; odpis skrócony aktu małżeństwa z dnia 06.12.2010r., Nr (...), k. 7.

Właścicielem działki nr (...), nr jednostki rejestrowej G. (...) jest R. G..

Dowód: dwa wypisy z rejestru gruntów z dnia 24.11.2011 r., k. 115.

Podatek od nieruchomości od działek położonych w N. nr (...), (...), (...) i (...) figurujących w rejestrze gruntów na uczestniczkę S. M. (1) jako władającą, od 1998 roku opłaca wnioskodawczyni L. P. zgodnie ze złożonym oświadczeniem z dnia 5.06.1998r. o użytkowaniu gruntu.

Dowód: zaświadczenie z Urzędu Gminy w J. z dnia 09.04.2014r., k. 484; zeznania wnioskodawczyni, k. 474/2; zeznania uczestników: J. P., k. 475; M. M. (1), k. 475; D. C., k. 475/2.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd wykorzystał w zasadzie zeznania wszystkich świadków w całości, poza jednym wyjątkiem, o którym poniżej. Zeznania wymienionych osób w zasadniczej mierze były bowiem spójne, logiczne i wzajemnie ze sobą korespondowały. Były one również spójne z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym.

Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawczyni L. P. w zakresie w jakim utrzymywała, iż dokonana na rzecz uczestniczki S. M. spłata w kwocie 2.500 zł w roku 1959 stanowiła w rzeczywistości zapłatę za zrzeczenie się uczestniczki z przysługującego jej majątku. W powyższym zakresie Sąd nie dał wiary także zeznaniom świadków: D. K. (2) (k. 369/2-370) i S. M. (2) (k. 370/2).

Podczas ustalania stanu faktycznego Sąd wykorzystał nadto znajdujące się w aktach sprawy dokumenty, w tym opinię biegłego K. M. (2) z dnia 14.05.2012 r. (k. 210) wraz z opinią uzupełniającą (k. 252). Zostały one bowiem uznane przez Sąd za prawdziwe, jako nie budzące wątpliwości, co do ich autentyczności, sporządzone przez uprawnione ku temu podmioty w prawidłowy sposób, wyrażające stwierdzone w nich okoliczności zgodnie ze stanem faktycznym, a nade wszystko nie podlegające zakwestionowaniu przez strony. Opinia biegłego była co prawda początkowo kwestionowana przez uczestniczkę S. M. (1) (pismo z dnia 18.06. (...), k. 242 i pismo z dnia 25.07.2012 r., k. 268), ale w zakresie, który nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, zwłaszcza po dokonaniu przez wnioskodawczynię modyfikacji wniosku z żądania uwłaszczenia na zasiedzenie.

Sąd oddalił (pkt 2 i 3 postanowienia wydanego na rozprawie w dniu 19.06.2013 r., k. 369) zgłaszane przez pełnomocników stron wnioski dowodowe w postaci dowodu z dokumentów geodezyjnych oraz opinii biegłego geodety (na okoliczność podziałów nieruchomości wskazanej we wniosku) oraz dowodu z opinii biegłego geodety (celem prawidłowej identyfikacji działek wskazanych we wniosku), ponieważ powyższe nie miały znaczenia do rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, zwłaszcza że żądana identyfikacja została już w sprawie dokonana. Zresztą dowody te i tak nie zostałyby wykorzystane jako niemające znaczenia dla sprawy wobec dokonania przez wnioskodawczynię modyfikacji wniosku z żądania uwłaszczenia na zasiedzenie.

Na rozprawie w dniu 15.01.2014 r. (pkt 2 postanowienia, k. 454/2) Sąd ponownie oddalił wniosek pełnomocnika uczestniczki o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego geodety mającego na celu identyfikację przedmiotu postępowania (wniosek zgłoszony na tej rozprawie, k. 454), albowiem identyfikacja przedmiotu postępowania została już w sprawie dokonana, natomiast taka identyfikacja na którą powoływał się pełnomocnik nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, zwłaszcza wobec dokonania przez wnioskodawczynię modyfikacji wniosku z żądania uwłaszczenia na zasiedzenie.

Ponadto na tej samej rozprawie (pkt 3 postanowienia, k. 454/2) Sąd pominął wniosek pełnomocnika uczestniczki o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego rzeczoznawcy majątkowego (k. 454), stanowiący ponowienie wniosku dowodowego pełnomocnika zawartego z piśmie z dnia 10.11.2011 r. (k. 102), albowiem pomimo zobowiązania dokonanego w pkt 1 postanowienia wydanego na rozprawie w dniu 19.06.2013 r. (k. 372/1), a to jego sprecyzowania poprzez wyraźne wskazanie nieruchomości należących do uczestniczki S. M. (1) w dacie sporządzenia oświadczenia z 1959 roku jak również obecnie - w terminie 1 tygodnia pod rygorem pominięcia wniosku dowodowego - nie wykonał kierowanego do niego zobowiązania.

Nadto na rozprawie w dniu 31.03.2014 r. (pkt 1 postanowienia, k. 476) Sąd pominął dowód z przesłuchania uczestników C. G. i S. P. albowiem nie stawili się na rozprawę bez usprawiedliwienia.

Sąd zważył co następuje:

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zgodnie z obowiązującym obecnie brzmieniem art. 172 § 1 K. c. posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba, że uzyskał posiadanie w złej wierze. Wówczas to, stosownie do § 2 cytowanego przepisu, nabycie następuje po upływie lat trzydziestu. W okresie od dnia wejścia kodeksu cywilnego (01.01.1965) do dnia 01.10.1990 r. okresy te wynosiły odpowiednio dziesięć i dwadzieścia lat, przy czym w sytuacji gdy do dnia 01.10.1990 r. termin zasiedzenia jeszcze nie upłynął należało zgodnie z art. 9 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 55, poz. 321) mieć na względzie obecnie obowiązujące brzmienie art. 172 K. c.

Wynika z powyższego, że do nabycia własności nieruchomości w drodze zasiedzenia konieczne jest zrealizowanie przez powołującego się na ten fakt dwóch przesłanek: a) samoistnego i nieprzerwanego posiadania oraz b) upływu czasu, zależnie od dobrej lub złej wiary posiadacza. Zgodnie z brzmieniem art. 336 K. c. posiadaczem rzeczy jest zarówno ten, kto nią faktycznie włada jak właściciel – wówczas jest to przypadek posiadania samoistnego, jak i ten, kto nią

władca jak użytkownik, zastawnik, najemca, dzierżawca lub mający inne prawo, z którym łączy się określone władztwo nad rzeczą – wtedy jest to postać posiadania zależnego. Do nabycia nieruchomości przez zasiedzenie konieczne jest, aby władający nieruchomością był jej posiadaczem samoistnym oraz aby posiadanie to trwało przez czas określony w ustawie (wskazane wyżej przepisy). Samo więc władanie rzeczą nie wystarcza do zasiedzenia. Dla ustalenia czasu, jaki jest potrzebny do zasiedzenia nieruchomości istotne znaczenie ma dobra wiara posiadacza, która skraca okres posiadania.

Odnosząc powyższe uwagi do przedmiotowej sprawy należało wskazać, iż nie została spełniona, a przynajmniej fakt ten nie został wykazany przez reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika wnioskodawczynię, żadna z wymienionych wyżej przesłanek, których zaistnienie było konieczne do zasiedzenia nieruchomości. To na wnioskodawczyni ciążył natomiast zgodnie z art. 6 K. c. i art. 232 K. p. c. obowiązek wykazania swoich twierdzeń, w tym przesłanek zasiedzenia. W świetle poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie sposób przyjąć, iż wnioskodawczyni była samoistnym posiadaczem przedmiotu zasiedzenia. Nie wykazało tego postępowanie dowodowe, a na co wskazywała nawet wnioskodawczyni w swoich zeznaniach (k. 474) oraz zeznania uczestników (k. 475-476). Wszyscy zgodnie, jedni wprost inny pośrednio podawali, iż w rodzinie było powszechnie wiadomym, że wnioskodawczyni użytkowała przedmiot zasiedzenia za przyzwoleniem siostry - uczestniczki S. M. (1), której tytułem opłat dzierżawnych zobowiązała się jedynie do opłacania podatku od tych nieruchomości. Z przeprowadzonego postępowanie dowodowego wynikało zatem niezbicie, iż wnioskodawczyni była jedynie zależnym posiadaczem przedmiotu zasiedzenia, zwłaszcza że miała tego świadomość.

W kontekście powyższych rozważań nie sposób było liczyć okresu koniecznego do zasiedzenia, skoro jego przedmiot nie został objęty w posiadanie samoistne. Zatem wnioskodawczyni nigdy nie była posiadaczem (samoistnym) przedmiotowej działki przez okres wymagany do stwierdzenia zasiedzenia.

Należy w tym miejscu jednocześnie wskazać, iż Sąd rozstrzygający sprawę miał również na uwadze panujące w doktrynie i orzecznictwie poglądy, które wyrażały się chociażby w treści postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014 r., IV CSK 128/14 lex nr 1616919), w którym stwierdzono, iż „przyjmuje się obecnie, że stwierdzenie zasiedzenia następuje na rzecz zainteresowanego choćby to była inna osoba, niż wnioskodawca oraz określa się w tym orzeczeniu datę nabycia tego prawa bez względu na jej oznaczenie w żądaniu wniosku; innymi słowy, zakres niezwiązania sądu żądaniem w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia dotyczy możliwości określenia innego nabywcy i innej daty nabycia, ewentualnie także innego, ograniczonego przedmiotowo zakresu nabycia własności, czy służebności gruntowej” (por. również postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 października 2013 roku, V CSK 427/12, lex nr 1396794). Oczywiście jest to zdaniem Sądu możliwe tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy dało ku temu podstawy przeprowadzone postępowanie dowodowe, a w niniejszej sprawie tak nie było. W uzasadnieniu postanowienia z dnia 13 października 2010 roku (I CSK 582/09, Monitor Prawniczy 2015/6/312, lex nr 661498), Sąd Najwyższy stwierdził bowiem, iż „(...) Mimo że w postępowaniu o stwierdzenie zasiedzenia sąd nie jest związany żądaniem wniosku co do osoby, na której rzecz nastąpiło zasiedzenie, ani co do wskazanego terminu nabycia prawa (art. 610 § 1 k. p. c. w zw. z art. 677 k. p. c.), nie ma jednak z urzędu obowiązku prowadzenia postępowania dowodowego w celu ustalenia okoliczności istotnych z punktu widzenia wnioskodawcy, zwłaszcza, kiedy korzysta on z fachowej pomocy prawnej; zawarte w art. 610 § 1 k. p. c. odesłanie do przepisów o stwierdzeniu nabycia spadku dotyczy jedynie regulacji odnoszących się do ogłoszenia i orzeczenia, nie obejmuje natomiast przewidzianego w art. 670 k.p. c. obowiązku ustalania z urzędu kręgu uprawnionych; nawet zresztą przy wykładni tego ostatniego przepisu podkreśla się, że nie wyłącza on stosowania art. 232 zd. pierwsze k. p. c. w zw. z art. 13 § 2 k. p. c. i nie zwalnia uczestników od obowiązku wskazywania dowodów w celu wykazania faktów, z których wywodzą skutki prawne (...)” (por. również uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2001 roku, I CKN 188/00, lex nr 1632178).

Przeprowadzone w niniejszej sprawie postępowanie dowodowe nie dało podstaw do uwzględnienia wniosku, ale i nie dało podstaw do stwierdzenia zasiedzenia na rzecz innej osoby. Wnioskowane przez wnioskodawczynię dowody (uczestniczka S. M. (1) nie przejawiała w zasadzie w tym zakresie żadnej inicjatywy dowodowej, kwestionując jedynie twierdzenia strony przeciwnej) nie wykazały jej twierdzeń, zwłaszcza że były powoływane na dowiedzenie konkretnych okoliczności, a i nie wykazały innych okoliczności, w tym w szczególności tych, które mogły dać podstawę do

stwierdzenia zasiedzenia na rzecz innej osoby, chociażby uczestniczki S. M. (1). Powołane wyżej poglądy oczywiście znajdują w sprawie o zasiedzenie zastosowanie, ale nie mogą prowadzić do tego, aby Sąd z urzędu prowadził postępowanie dowodowe w tym zakresie, co powyżej również już wyjaśniono. W niniejszym postępowaniu nie sposób bowiem wnioskować, iż skoro wnioskodawczyni nie spełniała przesłanek do stwierdzenia na jej rzecz zasiedzenia, to takie przesłanki spełniała uczestniczka S. M. (1). Można przyjąć, iż fakty takie zostały co najwyżej uprawdopodobnione (por. art. 243 K. p. c.), ale to za mało, aby orzec o stwierdzeniu zasiedzenia na rzecz oznaczonej osoby. Roszczenie, czy twierdzenia muszą być bowiem udowodnione, a ani uczestnika ani też inne dowody, których Sąd rozpoznający niniejszą sprawę był w posiadaniu (zalegały w aktach sprawy i zostały przeprowadzone), nie dowodziły w taki sposób, który dozwalałby na stwierdzenie zasiedzenia na rzecz innej osoby. Co symptomatyczne uczestniczka S. M. (1) - reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika - konsekwentnie w toku całego postępowania (k. 396), jak i zajmując ostateczne stanowisko po przeprowadzeniu całego postępowania dowodowego, przed zamknięciem rozprawy, wносиła jedynie o oddalenie wniosku (k. 553).

Mając na uwadze powyższe należało wniosek oddalić, o czym na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w pkt. 1 sentencji.

W pkt. 2 sentencji postanowienia Sąd na podstawie art. 520 § 2 K. p. c., z uwagi na sprzeczność interesów wnioskodawcy i uczestniczki S. M. (1) oraz treść rozstrzygnięcia wniosku, zasądził od wnioskodawczyni na rzecz tej uczestniczki kwotę 617 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania, na które złożyło się wynagrodzenie reprezentującego ją pełnomocnika, a którego to wysokość ustalono na podstawie § 8 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz opłata od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł. Należy bowiem pamiętać, iż zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi (art. 108 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych).

W pkt 3 sentencji postanowienia Sąd kosztami sądowymi, od których wnioskodawczyni (jak i uczestniczka) była zwolniona (k. 172, k. 408) obciążył Skarb Państwa, mając za postawę art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

SSR Rafał Kucharzyk

Sygn. akt I Ns 11/15

ZARZĄDZENIE

Sek./Proszę:

1. Odnotować uzasadnienie;
2. Odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem doręczyć:

-(...)

- (...)

3. Kal. 2 tygodnie.

Sucha Beskidzka, dnia 05.06.2015 r.

SSR Rafał Kucharzyk